

и театърът бѣше храма.

Пѣззи празници се състояха отъ процессии, които излизаша отъ свѣтилищата, сформироваха се въ ипостилната зала, прѣминаваха въ фойевѣтѣ и се прѣскачаха вънъ, на пълна слѣпева свѣтлина чакъ до градината на голѣмата ограда отъ куртини. Пѣз се качваха по терраситѣ, пускаха да плаватъ по езерото свѣщените барки, цѣли украсени съ разноцветни панделки. Въ рѣчки сирѣщъ тѣ прѣскачаха крайната ограда и тогава фрежитѣ съ свѣтлостъ образа се турѣха на село на една дѣтевица флотилии, напуцаха урѣди и тѣ Хилъ или по единъ картонъ свѣщенъ капанъ отиваха къмъ нѣкой урѣдъ мѣстностъ.

Въ процессиитѣ, които царъ трѣбваше да прѣдвожди, носеха се емблемитѣ на боговетѣ, създружитѣ, въ които общо затворенъ образа или символизиратъ, носеха ковчезитѣ и свѣщените барки, а танцувалната божия емблема, която никой освѣтъ царъ не можеше да види, бѣше носена покрѣта съ богато украсено покривало.

Всѣхъ тѣхъ принадабности и здорковни утвари се пазиха въ свѣтилищата и неговитѣ околни стаи, цѣлото мѣсто не трѣбваше на топлината и на сухия въздухъ монахи да не се развалятъ за дълго време.

Характеристичната разлика между грегънскъ храмъ и египетскъ е тази, че първия не е способенъ на никакви пристройки и дѣлнотворности както египетскъ. Грегънскъ храмъ прѣдставлява едно дѣло, хариотично, пропорционално, отъ което нищо не може да се откъсне и нищо не може да се прибави; той е единъ видъ органическо тѣло и като такова той съдържа въ себе си свои принципъ и свой витрѣшенъ законъ, — които управляватъ всѣхъ нѣмъ развитие и които го ограничаватъ отъ началото му въ граници, които той не би могълъ да прѣскочи.

Египетскъ храмъ обаче е съвсемъ противоположно. Дѣйствиелно въ нѣкои малки храмове

